

Život na dlani

Číslo 80

<http://maitri.jinak.cz>

leden 2015

Bratrství nebo krasoduchost?

5. 2. 2014 v emailu od doktorky Heleny Pyz z Jeevodaya (Indie) jsem si přečetl tato slova: “Bratrství je ve sféře ducha možné, když se lidé poznají. Protože milovat celý svět je snadné, když blízko nás nejsou lidé, které milovat je těžké”. Takto dr. Helena Pyz odpověděla na můj o den dříve zaslaný komentář na téma charismatu hnutí Maitri: “Přijetí indického podstatného jména do názvu hnutí je možné pokládat za extravaganci, ale nám upřímně šlo o to, potírat laskavé házení žvanců a budovat skutečné bratrství. Život nás naučil, že budování bratrství není snadné. Myslím však, že to nic nemění na aktuálnosti tohoto daru Ducha sv., jakým bylo nám dané charisma”.

Ještě téhož dne jsem odepsal do Jeevodaya: “Od samého počátku hnutí Maitri jsme se řídili ctižádostí poznávat lidi, kterým posíláme naši pomoc, natolik, nakolik je to možné, a to nejen ve sféře materiální, ale též co se týče duchovní kultury. Takto Maitri měkce ‘naskočilo’ do ekumenického hnutí, které bylo plodem II. vatikánského koncilu a v té době ve Varšavě hodně rozvinuté. Využívali jsme pomoc ‘ekumenistů’, pořádali jsme tábory, kde vedle exercičního programu byla i setkání s představiteli jiných vyznání a náboženství nebo s odborníky na třetí svět. Svým způsobem jsme reliktem II. Vaticanu (...). Samozřejmě to, co píšete, paní doktorko, je pravda; milovat celý svět na lusknutí prstů může pouze naivní krasoduch. Ale také, když v *Novo millennio ine-*

Křesťanští studenti z Lohikul (Bangladěš) - viz článek na str. 4-5

unte čteme o představě milosrdenství, nacházíme to, co jsme sami dříve dělali: ‘Nadešel čas nové ‘fantazie lásky’, jejíž měrou nebude ani tak účinnost poskytnutých služeb, jako spíše schopnost přiblížit se tomu, kdo trpí, být s ním solidární, aby tuto pomoc nevnímal jako ponižující milodar, nýbrž jako bratrské sdílení’”.

Přesto mě krátký, trefný komentář misionářky z Indie stále znepokojuje. Kolik je v nás bratrství a kolik krasoduchosti?

Bratrství je tématem letošního poselství papeže Františka na světový den míru. Napsal, že v srdci každého muže a každé ženy sídlí touha žít plným životem, k němuž patří nepotlačitelný sen o bratrství, které vede člověka ke společenství s druhými. Napsal, že v každém člověku máme nacházet bratra či sestru, jež máme přijímat a ujímat se jich. “Bez toho se stává nemožným budovat spravedli-

vou společnost”.

Ale je možné cítit opravdové bratrství k lidem, které neznám? K lidem, které - kdybych je poznal - bych pokládal za prolhané, ničemné, falešné, plné těch či jiných vad? Když nás oddělují tisíce kilometrů, víme o sobě jen málo. Můžeme být v takové situaci navzájem sestrami a bratry?

◆◆◆

Ve zmíněném poselství papež napsal: “Mnohé mužů a žen hyne rukou bratří a sester, kteří nedokážou vidět sebe samotné jako bytosti stvořené pro vzájemnost, pro společenství a pro darování”. Samotné poznání druhého člověka k bratrství nestačí. Bratra je možné zabít, jako Kain zabil Ábela. Dnes je na světě jen málo válek mezi sobě cizími lidmi, ale je zde mnoho válek občanských. Občanská válka dokáže být obzvláště krvavá, přeplněná krutostmi. Takové byly masakry ve Rwandě. Také chybělo

(pokračování na str. 2)

(pokračování ze str. 1)

jen málo, aby se do takové podoby rozrostly boje mezi Dinky a Nuery v Jižním Súdánu - mezi dvěma bratrskými kmeny, které společně vybojovaly nezávislost své země.

Takže důležitější než vzájemné poznání je uznání vzájemnosti, život jako dar pro druhého člověka a zároveň otevření se na přijetí obdarování. Pak je možné *communio* neboli jednota, pak je možné bratrství.

Papež se ptá: "zda muži a ženy tohoto světa někdy dokážou plně odpovídat na touhu po bratrství, kterou do nich vložil Bůh Otec. Dokážou svými silami překonávat lhostejnost, egoismus a nenávisť? Dovedou přijímat legitimní rozdíly, které charakterizují bratry a sestry?" A odpovídá: "Boží láska, když je přijímána, stává se tím nejpodivuhodnějším činitelem proměny života a vztahů s druhými a otevírá lidi solidaritě a aktivnímu sdílení."

Z prostředků pomáhajících dosáhnout bratrství je tím nejmocnějším přijetí Boží lásky. Kdo přijme Boží lásku, pro toho bude snazší stát se darem pro druhého člověka a sám se otevřít obdarování. "Ježíš Kristus je naším pokojem, on, který z dvojího lidu udělal jeden jediný tým, že zbořil přehradu, jež je oddělovala, zrušil ve svém těle nenávisť" (Ef 2,14). Proto Kristus je "Smlouvou a osobním prostorem pro smíření člověka s Bohem a smíření bratří mezi sebou". Kdo se smíří s Bohem, ten bude schopen smířit se i s lidmi.

Podstata poselství papeže Františka připomíná, že pro katolickou morálku není možné se uzavřít ve svém místním kruhu a odříznout se od lidí žijících v dále. Cituje slova papeže Pavla VI. o "povinnosti solidarity, která vyžaduje, aby bohaté národy pomáhaly méně rozvinutým; povinnosti sociální spravedlnosti, která žádá korektnější uspořádání chybých vztahů mezi silnými a slabými národy; o povinnosti univerzální lásky, která zahrnuje prosazování lidštějšího světa pro všechny, světa, kde by všichni měli co dávat a co dostávat, bez toho že by rozvoj jedněch vytvářel překážku pro rozvoj druhých" (*Populorum progressio*, 44). Rovněž jsou citována slova Jana Pavla II.: "Mír je nedělitelné dobro: buď je dobrem pro všechny, nebo pro nikoho. Lze ho skutečně získat a těšit se z něj jako z nejvyšší kvality života a jako z nejvyšší lidského

a udržitelného rozvoje pouze tehdy, když se uvádí do života všemi jako pevná a trvalá odhodlanost usilovat o obecné blaho. To v sobě zahrnuje, že se nemáme dávat věst 'toute po zisku' nebo 'žít po moci'. Je třeba být připraven *'zapřít sám sebe'* pro druhého, místo abychom ho zneužívali; *'sloužit mu'*, místo abychom ho utlačovali pro vlastní prospěch" (*Sollicitudo rei socialis*, 44). Podobně jsou připomenuta slova Benedikta XVI., že nedostatek bratrství je jednou z velkých příčin chudoby (*Caritas in veritate*, 19). Sám František pak v závěrečné části svého poselství píše: "Každá aktivita se tedy musí vyznačovat postojem služby lidem, především těm nejvzdálenějším a neznámým. Služba je duší onoho bratrství, které vytváří mír".

V letošním poselství papež František říká, že "je zde poslední způsob, jak prosazovat bratrství - a tak vítězit nad chudobou - který musí být v základě všech ostatních. Je to odpoutanost člověka, jenž se rozhodl pro střídmy životní styl jen s tím, co potřebuje, styl toho, kdo sdílí své vlastní bohatství, a tak dokáže zakoušet bratrské společenství s druhými". Když člen Maitri čte tato slova, naskakuje mu husí kůže. Husí kůže radosti, že papež potvrzuje tento důležitý prvek našeho charakteru zapsaný v našem statutu: "omezování vlastních potřeb a propagování skromného životního stylu". Naskakuje mu také husí kůže strachu, aby nezapomněl na tento zápis, strachu, zda nesešel z maitrovské stezky chudoby.

Zakladatel hnutí Maitri, Jacek Wójcik, byl 10 let sekretářem a duchovním synem kněze Bronislava Bozowského. P. Bozowski se zase během svého pobytu ve Francii a Švýcarsku pohyboval v kruhu žáků bl. Karla de Foucauld. Máme tedy určité právo se zvláštní pozorností se zahledět se na tohoto svěťce, který žil jako bratr chudých, a navíc jinověrců. V době, kdy francouzský stát olupoval sobě podrobené kolonie, de Foucauld bydlél sám v ubohé chatrči mezi Tuaregy, obyvateli Sahary, muslimy. Byl pro ně bratrem. V této chatrči byl zavražděn roku 1916.

Bl. Karel de Foucauld ukázal, že bratrství znamená připravenost obětovat svůj vlastní život - za bratry, po

vzoru samého Krista.

Samotné poznání druhých lidí není příčinou bratrství. Bratrství nevytváří dokonce ani jen toleranční uznání druhých lidí takových, jací jsou. Bratrská láska je nejen přijímající, ale i vyžadující. Například, bratrství nedovoluje smířit se s tím, když naši bratři sami ponižují vlastní důstojnost. Ale bratrství také nedovoluje jednat s bratry předmětně. Nejsou to předměty, které je možné přetvářet. Chceme-li pomoci našim bratrům, musíme jim usnadnit, aby se sami přetvářeli. Nejlepší, co můžeme udělat, je dát dobrý příklad. A snad právě proto bl. Karel de Foucauld za jedinou formu vyučování přijal tichý, chudý život - a tichou, chudou smrt. Ukázal velikost svého vlastního srdce, a byl tak výzvou pro sestry a bratry, aby i oni rozšiřovali svá srdce.

Náš sv. Bratr Albert Chmielowski se také projevil jako bratr - neboť byl sám tak chudý jako chudí, kterým sloužil. Neobracel kázáním, ale ani tolerantně neuznával druhé lidi takové, jací jsou. Snažil se pomoci těm, kteří se ztratili v životě - ale obracel je svědectvím vlastní chudoby. Přijímal každého takového, jaký je, a snažil se vytvářet podmínky, aby se ten člověk mohl stát lepším. Aby k tomu mohlo dojít, bylo třeba nepřekážet v činnosti samotnému Bohu. Nebylo v tom nic z prohánění lidí pedagogickým mlýnkem na maso, abychom získali efekt jak z módního žurnálu. U Bratra Alberta bylo možno pozorovat minimalismus - šetrné využívání vlastních nápadů, velikost ticha, velikost trpělivosti. Ale bylo možno u něho pozorovat i maximalismus - pokládal sám sebe za bochánek chleba, z něhož si každý mohl utrhnout tolik, kolik potřeboval. Předložil sám sebe k snědku. Snadno pochopíme, že to, že de Foucauld byl zabit, zatímco Chmielowski ne, je málo značící, druhořadý detail. Oba byli natolik chudí, že odevzdali druhým své životy.

V breviárovém čtení o památce sv. Bratra Alberta se nachází homilie Karla Wojtyly se slovy: "Čím více se Bůh zmocňuje duše, čím více se do ní vylévá skrze dary Ducha sv., tím více ji sráží na kolena". Zde vyjádřená základní pravda duchovního života je velmi vzdálená od běžné představy Boha jako Mikuláše rozdávajícího dary těm, kteří se dobře chovali. Jak

(pokračování na str. 3)

(pokračování ze str. 2)

de Foucauld tak Chmielowski museli projít dramatickými zvraty vlastního života. Bůh je srazil na kolena a oni mu to dovolili. Neutekli před dary Ducha sv., neukryli se v pevnostech budovaných podle vlastních představ o lidské dokonalosti. Díky tomu, že se nechali srazit na kolena, mohli se stát bratry pro druhé lidi. Bratrství je plodem toho, že dovolíme Bohu, aby nás srazil na kolena.

Cesta hnutí Maitri je cestou chudoby, nejednou skrze slzy. Stávalo se, že naše vlastní představy o chudobě se ukázaly jako ubohé ve srovnání s chudobou, která nás zasahovala jako rána palicí do hlavy. Ti, kteří složili zkoušku a nechali se srazit na kolena, se stali schopní bratrství.

Souhlasím s dr. Helenou Pyz, že důležitým krokem k bratrství je poznání druhých lidí. Jak bych s tím mohl nesouhlasit, když v našem statu máme napsáno: "udržování osobních vztahů s chudými lidmi skrze materiální a duchovní pomoc; ukazování pravdivého obrazu lidí, kteří žijí ve třetím světě a kolem nás, a informování o jejich problémech; výchova dětí a mládeže v duchu přátelství k nejhudším". Poznání je zde potřebné, neboť - jak správně upozorňuje lékařka malomocných z Jeevodaya - milovat celý svět je snadné. Zde slovo "milovat" by mělo být zapsáno v uvozovkách jako nesprávně použité, jako projev pouhé krasoduchosti.

Co chrání před krasoduchostí? Chudoba. Opravdová chudoba, souhlas s tím, aby nás Bůh srazil na kolena.

Chudoba umožňuje poznat druhého člověka. Kdo zůstal chudým, kdo se nechal Bohem srazit na kolena, ten získává osobitý dar poznání druhého člověka. Může se stát, že v člověku spatříme více, než kolik toho ten člověk v sobě vidí sám. Kdo se nevyhnul nesení kříže, ten získal talent vytvářet svému bratru podmínky k rozvoji vlastního lidství. A to je jádro bratrství. V souladu se slovy naší každodenní maitrovské modlitby: "tehdy počneme zářit tvým světlem; a dej nám tak zářit, abychom byli světlem svému okolí. Toto světlo bude, Ježíši, celé od tebe, nic nebude v něm z nás, to ty sám budeš skrze nás zářit".

Marek Oktaba

Wspólna Radość číslo 92

Z MISIJNÍ POKLADNICE

Děti džungle

Džungle je místem mnoha tajemství a bohatství, ale i nebezpečí. Nebezpečí představují v ní žijící šelmy a mnoho druhů hadů. Po válce ve Rwandě bylo možné stále častěji v džungli narazit na agresivní lidi. Byli jimi ozbrojení uprchlíci z Rwandy obvinění ze zločinu genocidy, skrývající se před spravedlností, k nimž se začali připojovat i místní bandité. Další skupinu představovali přívrženci hnutí odporu, stavějící se na odpor vládnoucímu režimu ve Rwandě. Všichni byli nazýváni jedním jménem: "lidé z lesa". Představovali ohrožení pro civilní obyvatelstvo žijící ve vesnicích, zvláště pro ty, co žili vzdáleni od větších sídel. Proto lidé z hor a z buše se seskupovali podél hlavních cest a tam si stavěli své domy. V nových a obtížnějších životních podmínkách trpěly stěhující se rodiny hladem a nedostatkem a jejich vzdálená pole často nebyla obdělávána. Po nocích přepadaly dokonce i větší vesnice velké skupiny banditů čítající i 600-1000 mužů. I na pole ležící poblíž lesa a na nich pracující lidé probíhaly útoky, a to i ve dne. Tato situace všeobecného nebezpečí vytvářela neustálý strach a neklid. Vládní vojska působící v této oblasti, dokonce ani vojska OSN, se nezajímala o ochranu civilního obyvatelstva. Čím více se v oblasti objevilo vojáků, tím větší byl strach mezi lidmi. Takto se tedy nejnebezpečnější šelmou džungle stává ozbrojený člověk.

Sestry palotýnky pracující s lidmi v uprchlických táborech v Karengera a Katala (na 700 tisíc osob), sestra Veronika a sestra Anna, jednou projížděly po okraji džungle a spatřily v ní podivně se chovající lidské bytosti. Poprosily místní spolupracovníky, kteří je doprovázeli, aby zjistili, o koho jde. Tak náhodou narazily v lese na sedm dětí takřka umírajících hladem, které utíkaly a skrývaly se ze strachu před lidmi. Po přemlouvání se jim podařilo dostat je do automobilu a převézt je hned do rodiny katechety. Děti byly v otřesném stavu. Zapomněly už lidskou řeč a bylo těžké se od nich něco dozvědět, dokonce měly i jisté zvířecí reflexy. S obtížemi jsme se od nich

dozvěděli, že byly svědky zavraždění svých rodičů, které doslova porubali před jejich očima. Dětem se podařilo utéct do lesa. V džungli, kde pak pobývaly, utíkaly před lidmi, neboť se jich bály více než divokých zvířat.

Náhradní rodina našeho katechety Bahatiho, do níž byly umístěny, dělala všechno pro to, aby jim pomohla. Bohužel, nejmladší z nich zemřelo na podvýživu a stav tří dalších byl velmi vážný. Jejich organismus byl vyčerpaný hlubokými ranami, opuchlinami, cizopasnými a malárií. Sestra navrhla otci adoptivní rodiny, aby část dětí umístil do péče jiných osob, jelikož šestice dětí navíc pro ně představovala příliš velkou zátěž. On však odpověděl: "Sestro, když budou pohromadě, budou se cítit bezpečněji. Nějak si poradíme". Krok po kroku bylo třeba děti resocializovat, zformovat v nich lidské reakce, odstranit z jejich vědomí strach a probudit důvěru v lidi. Pomoc byla účinná. Podporou pro ně byly i polské rodiny, které si je vzaly do péče v rámci díla Adopce srdce a posílaly jim každý měsíc pomoc na jejich výživu, léčení a vzdělání.

K tomuto dílu se může připojit každý, kdo chce konat dobro. Záchranou byt' jen jediného lidského života je možné udělat svět lepším a rozmnožit dílo lásky.

Ze vzpomínek **Jana Kędziory**
Posyłam Was číslo 96-4/2014

Maitri v západní Africe

Ve dnech 31. 10.-24. 11. 2014 koordinátor Adopce srdce, Tadeáš Makulski z Gdańska, navštívil misijní stanice realizující Adopci srdce v západní Africe: Konžskou republiku (Kongo Brazzaville), kde Maitri spolupracuje se sestrami sv. Josefa (4 misie) a Togo, kde spolupracuje se sestrami sv. Kateřiny (5 misii). Návštěvy misijních stanic zahrnovaly prověření dokumentace programu, setkání s dětmi a mládeží, informační besedy seznamující se zásadami programu a fotografování všech podporovaných dětí

KŘESŤANÉ V BANGLADÉŠI

- internát pro katolické studenty

Na celostátním setkání Maitri v červnu 2014 jsme vyslechli zajímavou přednášku o životě v Bangladéši a dozvěděli se o chystané stavbě internátu pro křesťanské studenty v městě Lokhikul. Protože nás tento projekt zaujal, kontaktoval jsem polského misionáře, který má projekt na starosti a požádal o bližší informace. Vedvou emailech mi otec Pavel kromě popisu projektu také vyličil situaci maličkého křesťanského stáde v severozápadním Bangladéši.

Pokud jde o financování projektu, zatím jsme se na ničem nedomluvili, neboť není jasné, zda jsme schopni přispět nějakou smysluplnou (když už ne významnou) částkou. To záleží mj. i na čtenářích tohoto článku, zda v nich vzbudí chuť tomuto dobrému dílu pomoci...

10. listopadu 2014

Pozdrav Bůh!

Píši Vám poprvé, tak bych se na úvod rád představil. Jsem kněz, který 5 let pracuje v Bangladéši, jmenuji se **Pavel Kociolek** a pocházím z Polska. Píši ve věci projektu, o který jste se zajímal.

Na začátku chci ve velké zkratce osvětlit situaci naší misie, a proč se na Vás obracím s prosbou o financování tohoto projektu. V Lokhikulu (místo, kde jsme počátkem roku 2012 založili salesiánskou misii), jsme tři roky; jsme tu dva salesiánští kněží - jeden z Indie (*Fr. Emil Ekka*) a já. K naší misii patří přes 100 vesnic, je to velmi chudá oblast Bangladéše. Zpočátku jsme bydleli ve stáji a bez elektřiny, v průběhu těch tří let se podařilo mnoho udělat. Naše misie již čítá asi 800 věřících (většina z nich patří ke kmenům Oraon a Mahali). V mnoha vesnicích v buši žije velký počet lidí z různých kmenů, s nimiž jsme navázali kontakt, a je-li to Boží vůle, mnoho z nich může přijmout křesťanství, neboť neprojektují žádné náboženství.

Před nějakou dobou jsme dostali od místního biskupa pozemek v Joypurhat (to je dost velké město vzdálené od naší misie v Lokhikulu asi 20 kilometrů) s určením pro schopnou ale chudou mládež z vesnic, která se chce učit v dobré škole (a takovou školu je

možné v naší oblasti najít pouze v Joypurhat). Nyní v Joypurhat přebývá asi 80 mladých chlapců a dívek z různých blízkých vesnic, kteří se zde učí. Někteří z nich našli ubytování v internátu vedeném adventisty sedmého dne, ale jednak musí platit třikrát víc než mládež náležící do této církve, a jednak nesmějí navštěvovat mše sv. v katolickém kostele, a to ani v neděli. Jiní se ubytovali v podnájmu, bydlí v žalostných podmínkách (často v jednom malém pokoji bydlí 10 osob a mají k dispozici jednu toaletu...), další pak dojíždějí do školy z domova (20-30 km), ale nemohou se pravidelně zúčastňovat všech přednášek.

Po analýze zdejší situace a podmínek katolické mládeže se ukazuje nezbytným vystavět centrum mládeže, v němž by mládež našla důstojné podmínky k výuce a růstu ve víře.

Je to dost velká budova, takže náklady nejsou malé. Posílám vám tento projekt s nadějí, že když ne v úplnosti, tak aspoň částečně nás budete moci podpořit.

Tolik v největší zkratce.

Zdravím a prosím o odpověď ohledně tohoto projektu

P. Pavel Kociolek SDB

27. listopadu 2014

Pozdrav Bůh!

Děkuji za vaši angažovanost v této záležitosti. Ne vždy se to, co děláme, podaří (takový je život), takže si prosím nedělejte starosti. Nakonec, je to přece Boží věc, my jsme pouze jeho nástroji - bude-li to jeho vůle, aby byl projekt realizován, pošle ty správné lidi...

V současné době stále častěji - určitě proto, že se blíží vánoční svátky - utíkají mé myšlenky do rodných končin. S ohledem na to, že v převážně muslimském Bangladéši jsou vánoce prakticky nepostřehnutelné (katolíků je zde jen 0,05%), stále více teskním za polskou vánoční atmosférou těchto krásných svátků. Utěšuji se však tím, že naše farní společenství v Lokhikulu, které nám světil biskup diecéze *Rajshahi*, se upevňuje a rozvíjí. Doufám, že letos budou vánoce v naší komunitě aspoň maličko podobné svátkům, jaké jsem prožíval v mládí...

Pár informací z misie v Lokhikulu:

V současnosti naše farní společenství čítá přes 900 věřících (před dvěma a půl lety jich bylo 600). K naší farnosti patří stále přes 100 vesnic, jsme tu dva kněží, ale od letoška máme 5 seminaristů pocházejících z naší farnosti (3 studují v salesiánském semináři a 2 v diecézním). Kromě oratoře (neformální školy), do níž chodí každý pátek na 300 dětí, otevíráme v Lokhikulu v prosinci mateřskou školku pro děti z okolí, v lednu 2015 máme slavnostní otevření nového internátu pro 50 chlapců ze vzdálených vesnic, ve stádiu výstavby se nacházejí dvě malé kaple ve vesnicích (dříve tam byly kaple postavené z hlíny). V Lokhikulu jsme po povodních, které nás zasáhly, obnovili zničený dům nejvíce zasažené rodině a stavbu dalšího domu jsme financovali z jedné poloviny.

V Khonjonpur kromě záměru postavit internát (v této chvíli na něj nemáme žádné sponzory) jsme zahájili evangelizaci - v okolí tohoto města, ve vesnicích, je ohromný počet lidí patřících k různým kmenům jako Oraun, Shantal, Mohali, Munda. Tito lidé praktikují staré kmenové obyčeje, neslyšeli o Ježíši a mnoho z nich poprvé vidí kněze, jsou ale velmi přátelsky naladěni, proto jednou nebo dvakrát týdně spolu s mládeží a katechetou navštěvují tyto vesnice, organizují tam výuku a hry pro děti a mládež.

S modlitbou a vděčností

P. Pavel Kociolek SDB

Projekt stavby centra pro mládež sv. Jana Pavla II. v Joypurhat

1. Projekt a jeho pozadí

Farnost sv. Jana Bosca v Lokhikulu je součástí katolické diecéze *Rajshahi*, v jejímž čele je biskup *Gervas Rozario DD*, a leží v okrese *Naogaon*. Farnost byla zřízena 5. 2. 2012 biskupem z Rajshahi, který jmenoval do její správy dva kněze, jednoho z Indie a druhého z Polska. Oblast je osídlena převážně domorodým obyvatelstvem lidově nazývaným '*Adivasis*' (první osídlení) z různých kmenů (Oroan, Munda, Santhal, Mahali, Pahan, Malo, Paharia atd.). Bangladéš je převážně mu-

(pokračování na str. 5)

(pokračování ze str. 4)

slimská země. Avšak uprostřed převážně muslimské země jsou četné domorodé kmeny žijící v pásu země podél hranic s Barmou (Myanmarem) a Indií. Tyto skupiny lidí jsou nejvíce zranitelné a postižené chudobou a trpí nevšímavým přístupem vlády. Dokonce ani dnes je vláda neuznává za kmeny, které mají nárok na půdu. Vláda se o ně nestará, a i příroda je k nim nepřátelská. Stávají se oběťmi přírodních katastrof, vichřic a povodní. Dochází k tomu každý rok.

1.a Sociální a životní podmínky obyvatelstva

Lidé žijí společně ve vesnicích. V některých případech mají společný rodinný systém. Drtivá většina místní populace žije v domcích krytých suchou trávou nebo plechem. Domky jsou vystavěny z hlíny nebo bambusu či slámy. Každý rok musejí být po období dešťů opravovány. Mnoho lidí o své domy přijde kvůli přívalem dešťů nebo bouřkám či záplavám. Děti a rodiče žijí v těchto žalostných podmínkách a často jsou obětmi mnoha nemocí - nemají možnost léčit se u lékaře, ať už kvůli jeho nedostupnosti nebo nedostatku peněz, neboť jsou velmi chudí. Mládež je také vystavena mnoha svodům, protože nemá místo, kde by se mohla scházet, a propadá destruktivním činnostem a drogám. Je třeba chránit dobře promyšlený společenský systém. Existuje zde úcta ke starším. Mají své vlastní zvyky, tradice a slavnosti, které narušují monotónnost života ve vesnicích. Ale dobře uspořádaný společenský pořádek se pomalu rozkládá. Individualismus stále více zvedá hlavu, dokonce i na vesnicích, a to vlivem televize, médií a negativních společenských sdělení. Lidé nejsou schopni vytrdit a vybrat si, co je nejlepší. Navzdory tomu všemu existuje společenský tlak na zachování tradice a cenného kmenového systému prostřednictvím programů osvěty, seminářů a dalších podobných fór, které udržují morálku tohoto lidu. Pro toto potřebujeme místo ke shromažďování a sdílení názorů.

1.b Geografická poloha a situace Bangladéše je poněkud nestandardní a dosti odlišná od ostatních částí světa. Je to země nejvíce postihovaná přírodními katastrofami. Leží blízko hor v Indii a Barmě a z druhé strany je moře. V létě zde jsou extrémní vedra.

V období dešťů dochází k pohromám v důsledku silných dešťů a záplav. V zimě je zase velmi chladno. Žijeme v nejchladnější části země.

1.c Popis projektu

Projekt zamýšlíme realizovat s pomocí vaší organizace. Již jsme z církevních prostředků zakoupili pozemek, který je registrován na diecézi. Záměrem a cílem tohoto projektu je dát naší mládeži mravní a náboženskou formaci a mladým i starším poskytnout zařízení, které bude utvářet a modelovat jejich charakter, a tím přispívat k vytváření lepší budoucnosti pro ně i pro příští generace. Lze říci, že tento projekt bude přínosný pro stovky dětí. Bude realizován s ohledem na dostupné prostředky. Realizátorem bude otec Pavel Kociolok se svým týmem pod dohledem místního biskupa a architekta, který budovu navrhl.

1.d Důležitost projektu pro evangelizaci

“Dobrá zpráva” je závažnější pro lidi zasažené chudobou než pro bohaté. Prostor pro evangelizaci je široký a bohatý. Dokonce ani dnes poselství evangelia nedorazilo k mnoha lidem z těchto skupin. Je zde mnoho skupin, které hledají pokoj pro svůj život. Pokoj může být dán pouze sdílením Ježíšovy “dobré zprávy”. Naším záměrem je vytvořit pomocí kvalitní služby přátelství, bratrství a pocitounáležitosti ke každému, kdo je chudý a potřebný, bez ohledu na kasty, barvu pleti nebo vyznání.

2. Společensko-politické a ekonomické podmínky

Domorodé kmenové skupiny jsou velmi mírumilovní lidé. Žijí pospolu v homogenních skupinách ve vesnicích. V každé vesnici je předák (náčelník), který je vede a ochraňuje jejich vesnici nebo klan. Mají velkou úctu ke svému kmeni. Mají také pětičlenné vesnické rady, které dohlíží na dodržování zákonů a pořádku. Tyto kmeny nemají žádnou politickou orientaci. Často se kvůli své politické nevzdělanosti a nedostatečné osvětě stávají obětmi politických skupin. Nemají nikoho, kdo by za ně mluvil v jejich záležitostech. Protože vláda se o ně vůbec nezajímá. Nemají ve svých vesnicích žádné vzdělávací instituce, společenský rozvoj, zdravotnická zařízení nebo nemocnice, ani sanitární

zařízení od vlády. Korupce v zemi je velmi rozšířená. Současná situace je chmurná a politováníhodná. Ti, kdo jsou vzděláni, jsou potlačováni silnějšími skupinami. Nemají žádnou šanci se prosadit. Pracuje zde řada neziskových organizací, ale společensko-ekonomická situace těchto lidí se zhoršuje každým dnem. Jsou oběťmi všeho druhu. Jejich ekonomická situace je tak špatná a žalostná, že někdy nemají ani nic na talíři. Děti jsou podvyživené. Nejsmutnější je, že nemají žádnou vlastní půdu. Jsou námezdními pracovníky s výdělkem 1,50 euro za den. Ačkoliv jsou velmi chudí, převládá u nich dobrá vůle a štědrost, pokud jde o příspěvek ke stavbě navrhovaného centra. Lidé sami, s příspěvkem vdov, budou udržovat komunitní sál.

3. Realizace projektu

Projekt bude realizován ve farnosti sv. Jana Bosca kněžími farnosti, jejich spolupracovníky a místními obyvateli s pomocí a pod odborným vedením architekta, který připravil finanční plán projektu.

4. Urgentní potřeba tohoto projektu

Je třeba co nejdříve postavit centrum mládeže, kde bychom mohli ubytovat četné středoškolské studenty pravidelně navštěvující školu v Lokhikul a kde by se mohly denně scházet děti v oratoři. Zde je můžeme vychovávat, vyučovat náboženství atd. Centrum mládeže bude místem četných aktivit jako nedělní škola, setkání, animace, semináře, roční a měsíční obnovy atd. Obecně lidská a duchovní formace budou probíhat současně. Takto můžeme formovat svědomí mladých, aby byli čestnými a poctivými občany země. Takto se bude rozvíjet jejich identita domorodých obyvatel i lidská důstojnost.

5. Finanční plán projektu

Odhadované celkové náklady na stavbu třípatrové budovy “Centra mládeže sv. Jana Pavla II.” jsou 24.358.096 taka (**312.283 USD**).

Kontakt:

Fr. Pawel Kociolok SDB
St John Bosco Parish, Lokhikul
P.O. Jabaripurhat - 6570
Dist. Naogaon, P.S. Badolgaacchi
BANGLADESH

Email: pawelsdb@tlen.pl

Bratrství tématem polského setkání Maitri

Ve dnech 20. - 21. září 2014 se ve Vratislavi (Wrocław) uskutečnilo 38. polské celostátní setkání hnutí Maitri. Místem setkání byl dům školských sester de Notre Dame na Tumském ostrově řeky Odry, postavený na ruinách piastowského hradu z 13. století, v němž žila sv. Hedvika Slezká. Tento hrad byl vystaven na místě, kde česká knízkata v 10. století zbudovala první opevněné sídlo v této oblasti, a tím vlastně položila základy města Vratislav, pojmenovaného patrně po českém knížeti stejného jména. Ve sklepeních svého řeholního domu mají sestry historickou expozici ukazující vývoj tohoto místa v průběhu staletí, jsou tam ke spatření i základy původního hradu. Kromě této expozice nám sestry ochotně ukázaly i "svět-ničku sv. Hedviky", která se z původního hradu zachovala a byla zakomponována do nové stavby (i ona, stejně jako expozice v podzemí, je přístupná v návštěvních hodinách veřejnosti).

Setkání se zúčastnilo 46 osob ze středisek Maitri ve Vratislavi, Ratiborzi, Gdaňsku, Toruni, Bytomi, Lublinu, Namyslově a jeden host z Čech. Navštívil je i pomocný vratislavský biskup Ondřej Siemieniewski. Duchovně setkání vedl P. Jan Jacek Stefanów SVD.

Hlavním tématem bylo **bratrství**. Mezi polskými katolíky se termín 'bratrství' nejednou spojuje s uzavřenými komunitami, které pěstují bratrství uvnitř, ve svém vlastním kruhu. Bratrská společenství nejsou ničím špatným, obzvlášť ve světě, kde se člověk stále více stává zbožím, zákaznickou jednotkou. Člověk potřebuje společenství včetně toho nejdůležitějšího - rodiny. Slovo 'bratrství' pochází z rodinného jazyka. Nicméně existují taková bratrská společenství, která překročila míru dobrého vkusu v uzavírání se ve vlastním hermetickém světě. Nepěstují evangelijní postoj, nerozeznávají svého bratra v hladovém a žíznivém člověku nacházejícím se mimo jejich okruh vzájemného obdivu.

Duch sv. sesílá církvi charizmata vytváření bratrství zahrnujícího všechny lidi a my věříme, že jedno takové charizma bylo dáno právě našemu hnutí. Sanskrtské slovo 'maitri' překládáno jako 'přátelství' nebo 'bratrská láska', řidčeji jako 'solidarita', může být přeloženo i jako 'bratrství'.

Název našeho hnutí jsme vzali z jazyka lidí žijících na vzdáleném světadílu, abychom takto manifestovali vůli vytvářet bratrství nad rozdíly.

Během vratislavského setkání jsme se zvláštním způsobem snažili rozvažovat nad loňskou adhortací papeže Františka "Evangelii gaudium". Jednací sál byl vyzdoben citátem z této adhortace: "Již nelze tvrdit, že náboženství se musí omezit na soukromý sektor a že existuje jenom proto, aby připravovalo duše na nebe. (...) Proto od nás nikdo nemůže žádat, abychom náboženství odsouvali do soukromé sféry jednotlivců bez jakéhokoli vlivu na život společnosti a národa, abychom si nedělali starosti o zdraví institucí občanské společnosti a nevyjadřovali se k událostem, které občany zajímají. Kdo by se odvážil zavřít do chrámu a umlčet poselství svatého Františka z Assisi a blahoslavené Matky Terezy z Kalkaty? Těžko by něco takového přijali. Autentická víra, která nikdy není pohodlná ani individualistická, implikuje vždy hlubokou touhu po změně světa, po předávání hodnot a po tom, abychom po svém odchodu zanechali po sobě

něco lepšího. Milujeme tuto nádhernou planetu, na kterou nás Bůh postavil, a milujeme lidstvo, které ji obývá, se všemi jeho dramaty a námahami, s jeho tužbami a nadějemi, s jeho hodnotami a slabostmi. Země je náš společný dům a všichni jsme bratři. Třebaže 'spravedlivé uspořádání společnosti a státu je ústřední úlohou politiky', církev 'nemůže a nesmí zůstat pouze na okraji úsilí o spravedlnost'. Všichni křesťané, včetně pastýřů, jsou povoláni starat se o vytváření lepšího světa" (EG 182-183).

Skutečné bratrství je čímsi opravdu obtížným. Můžeme si zde připomenout dva první bratry zachycené v bibli, Kaina a Ábela, z nichž jeden zavraždil druhého. Touha po přeměně Země na společný dům lidí, kteří si jsou navzájem bratry, se nesplní do té doby, dokud bude vládnout egoismus, krátkozrakost a uzavírání se v těsných kruzích. Jen tehdy v sobě lidé navzájem rozpoznají bratry, když sami v sobě rozpoznají děti Boha. Proto je prvním úkolem při vytváření bratrství duchovní formace, a té byla věnována podstatná část setkání ve Vratislavi.

Marek Oktaba

Malomocných se nemusíme bát, musíme je milovat!

27. listopadu 2014 zemřela ve věku 103 let polská lékařka, misionářka **Wanda Bleńska** nazývaná "matkou malomocných". Vystudovala medicínu a do konce 2. světové války pracovala na několika místech v Polsku. Za války byla podporu-čikem polské odbojové "Armii Krajowej". Po válce absolvovala kurzy tropického lékařství a poté odjela do Afriky. V letech 1951-1994 pracovala v leprosiáru v **Buluba** u Viktoriina jezera v Ugandě.

Pod jejím vedením se toto původně malé zařízení rozrostlo na nemocnici se 100 lůžky, školicím zařízením, domy pro malomocné i s kostelem. Místní lidé ji nazývali 'Dokta'.

Za svoji dlouholetou práci byla oceněna řadou polských i papežských vyznamenání (řád sv. Silvestra). Byla také čestnou občankou Ugandy a svého rodného města Poznaň - v něm byla také 3. prosince pochována.

Vnesení relikvií bl. Matky Terezy

Neděle 12. října 2014 se v historii česko-těšínské farnosti stala výjimečným dnem. Do našeho kostela Nejsvětějšího Srdce Ježíšova byly vneseny relikvie bl. Matky Terezy. Relikvie obdržela naše farnost z Vatikánu od postulátora kanonizace o. Briana Kolodziejczuka ze shromáždění misionářů lásky.

Vnesení relikvií proběhlo v průběhu slavnostní mše u příležitosti oslav 120. výročí posvěcení našeho kostela, kterou celebroidl biskup ostravsko-opavské diecéze mons. František Václav Lobkowicz. Relikvie byly vneseny do kostela ve slavnostním průvodu, nesly je dvě sestry misionářky lásky, které slouží v Ostravě. U oltáře, před obrazem bl. Matky Terezy, byl přichystán stojan, na kterém byl relikviář postaven. Po slavnostní mši svaté farníci ve velkém počtu uctívali relikvii a modlili se.

Týden po této slavnosti následovala už tradičně Misijní neděle. Vždy během české a polské mše děti oblečené podle pěti kontinentů - Afriky, Ameriky, Evropy, Oceánie a Asie, přistupovaly ve slavnostním průvodu k oltáři, kde obětovaly dary. Na Misijní neděli je otevřena také "Misijní kavárnička", kde jsou nabízené koláče, buchty, zákusky, které napečou farnice. Tento rok jsme také prodávali knihy na účel misí. Překvapili nás také nejmladší. Někteří obětovali své úspory, jiní zase připravili na skautských schůzkách drobné výrobky. Výtěžek pak je poslán na Papežské misijní dílo. Vedle v sálu byly současně promítány filmy s misijní tematikou. Letos to byly filmy o bl. Matce Tereze.

Opoledne, před večerní mší svatou, se farníci tradičně modlili slavnostní misijní růženec. Každý desátek vždy odříkávají děti polské a české národnosti, ministranti, a pak dvě skupiny českých a polských farníků. Růženec vedou dva otcové jezuité a dva lektoři. Uprostřed kostela je utvořen velký růženec ze svíček, který se na konec celý rozzáří tolika plamínky, kolik má růženec modliteb.

Petr Roszak

Manželé Petr a Kristýna Roszakovi se sestrami M. Terezy před relikvií

Vánoční přání z Blízkého východu

Vánoce jsou svátky setkání Boha s člověkem a člověka s Bohem. To je hluboký význam andělského chvalozpěvu v noci Narození Páně v *Beit Sahour* (Poli pastýřů) blízko Betléma v Palestině: výzva k velebení Boha, který hlásá pokoj mezi lidskými bytostmi a přináší jim radost na této zemi jako dětem jedné globální rodiny, kde se mohou setkávat v lásce a vytvářet lepší svět. Toto je skutečná globální vesnice, již je Kristus zakladatelem a pastýřem: Církev svatá.

Ve východních církvích končí vánoční oslavy svátkem Uvedení Páně do chrámu, kdy starý Simeon bere Ježíše do svých paží - tj. svátkem Setkání.

Náš svět, zvláště tenarabský v těch zemích, které kráčí křížovou cestou, je zkrutný válkami, utrpením, násilím, terorismem, zabíjením a vyháněním, jak vidíme a zažíváme v Sýrii, Iráku, Libanonu a Palestině. Tato společnost potřebuje setkání s Bohem, které může sjednotit obyvatele této oblasti cestami lásky, milosrdenství, slitování, odpuštění, smíření, důvěry, solidarity, soužití, respektu, úcty a přijetí druhých.

Žádáme všechny naše bratry a sestry, aby se s námi spojili v modlitbě za mír, zvláště v Sýrii. Připojujeme modlitbu za Sýrii.

Děkujeme všem, kdo v průběhu roku 2014 pracovali, aby zmírili utrpení našich věřících a spoluobčanů, zvláště v Sýrii, ale též mimo Sýrii.

Modlíme se k Pánu, aby příští rok byl rokem pokoje na našem drahém, silně trpícím Blízkém východě, zvláště v Sýrii a Palestině, kde je v sázce budoucnost této oblasti i celého světa.

Radostné vánoce!
Šťastný Nový rok 2015!

S láskou a požehnáním
+ **Gregorios III.**
patriarcha antiošský a celého Východu, patriarcha alexandrijský a jeruzalémský

Modlitba za Sýrii

Všemohoucí a milosrdný Bože, učiň, aby tak jako jsi se dal sám poznat Šavlovi na cestě do Damašku, ať brzy obrátíš srdce v Sýrii na cestu pokoje, aby se lidé, kteří uprchli, mohli brzy vrátit do svých domovů.

Prosíme Tě o požehnání pro ty, kteří podobně jako Tvůj Syn se stali uprchlíky a nemají místo, které by mohli nazvat svým domovem; shlédni se slíťováním na ty, kteří dnes utíkají před nebezpečím, bezdomovectvím a hladem. Žehnej těm, kteří pracují, aby jim přinesli pomoc; vzbud' štědrost a soucit v srdcích nás všech; skrze Ježíše Krista, našeho Pána.

Amen.

Jeho blaženost Gregorios III. je nejvyšším představitelem melchitské řeckokatolické církve, která je ve společenství s římskokatolickou církví a používá byzantský ritus. V současnosti má na Blízkém východě a po celém světě (USA, Kanada, Latinská Amerika) asi 1,6 milionu příslušníků.

Podle staré tradice je Gregorios III. duchovním protektorem mezinárodního ekumenického Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara jeruzalémského, který byl založen v Jeruzalémě v 11. století.

Zpráva o činnosti hnutí Maitri za rok 2014

Vážení přátelé, členové a příznivci Hnutí solidarity s chudými třetího světa Maitri, opět po roce přicházíme s krátkým ohlédnutím za uplynulým rokem 2014 v životě a činnosti našeho hnutí.

I. Život hnutí

I v uplynulém roce pokračovaly již dříve zahájené aktivity: modlitba živého růžence, do níž je zapojeno 39 lidí (kontakt: E. Pavlíková) a vydávání zpravodaje Maitri "Život na dlani" (nově dvakrát ročně v 60 výtiscích, nyní i v elektronické podobě ve formátu PDF - zasláno mailem).

Bohu díky, i v roce 2014 se nám podařilo uspořádat celostátní setkání, a to 13. - 15. června v Českém Těšíně - vřelé díky Petru Roszakovi! Děkujeme také otci Arturu Cierlickému, který naše setkání duchovně vedl. Setkání se zúčastnilo 24 osob; tentokrát kvůli zaneprázdněnosti nepřijel žádný host z Polska.

Už nyní Vám můžeme s potěšením oznámit, že setkání v roce 2015 se uskuteční **5. - 7. června**, opět v Českém Těšíně... a po delší době přijede (jak doufáme) nám dobře známý polský misionář, **o. Roman Rusinek SAC!!**

V září 2014 se konalo polské celostátní setkání Ruchu Maitri ve Vratislavi, kterého se z české strany zúčastnil J. Kuchyňa. (Ten se mimochodem - po velmi dlouhé době - zúčastnil i čtyřdenních duchovních cvičení, které naši polští přátelé pořádají každoročně během prázdnin; tentokrát se konalo ve vesnici Swarzewo na břehu Baltského moře nedaleko Gdaňska a hostily je sestry Krve Kristovy ve své skromné vilce poblíž sanktuária Matky Boží Swarzewské, která je "Královnou polského moře").

II. Činnost hnutí

1. Pomoc sirotkům a chudým ve Rwandě a Kongu

Tato akce pomoci těm nejpotřebnějším ve Rwandě pokračovala ve spolupráci s polskými misionáři již devatenáctým rokem - letos tedy budeme slavit malé jubileum... Naším hlavním

programem je zde "Adopce srdce" (var. symbol 101), individuální podpora konkrétního rwandského sirotka českou rodinou nebo jednotlivcem či větší skupinou lidí s možností navázání písemného kontaktu. K 31. 12. 2014 jsme evidovali **187** aktivních dárců, kteří podporují **269** dětí. V průběhu roku se přihlásili **2** noví zájemci.

Počátkem října 2014 se poblíž Varšavy konalo **sympóziu o Adopci srdce**, na němž byla přítomna řada polských misionářů a misionářek, kteří tento program realizují v mnoha zemích Afriky i Latinské Ameriky. Sympóziu uspořádali kněží palotýni ve spolupráci s polským Ruchem Maitri. Relace z této akce naleznete v Informátoru Adopce srdce číslo 35, který by měl být přílohou tohoto čísla zpravodaje.

Dalším naším programem je pomoc podvyživeným dětem (var. symbol 103). Na tento program přispívá **40** dárců.

Od roku 2007 podporujeme sestry od andělů v budování hospice pro staré a těžce nemocné v Kabuga ve střední Rwandě (var. symbol 110). Hospic pojmenovaný po bl. Janu Pavlu II. je již přes rok v provozu (od září 2013). V roce 2014 jsme přispěli na jeho provoz částkou **216.810 Kč (7.750 EUR)**.

Přihlášení dárce dostávají dvakrát ročně "Informátor Adopce srdce", který jim přibližuje lid a kulturu Rwandy a životní podmínky dětí.

3. Podpora vzdělání chudých dětí v Manipuru (Indie)

I v roce 2014 jsme pokračovali ve spolupráci s otcem Samuelem Elow, který přebíral aktivity otce Jana Meda

z Manipuru (Indie), na podporu školního vzdělávání chudých dětí v této oblasti. V prosinci jsme na tento účel poslali **110.452 Kč (300.000 INR - indických rupií)**.

4. Výsledky sbírek za rok 2014 (předběžný odhad)

a) Nadační fond solidarity s chudými třetího světa Maitri: **1.546.610 Kč**
Stav účtu k 31. 12. 2014:

76.912 Kč

b) Společenství pomocníků řádu sv. Lazara: **75.580 Kč**
Stav účtu k 31. 12. 2014:

1.884 Kč

5. Příspěvky v roce 2014

Za rok 2014 jsme vybrali na všechny programy pomoci celkem cca

1.622.190 Kč,

a v průběhu roku jsme odeslali - sestrám palotýnkám na projekty Adopce srdce, Vzdělání pro sirotky a Pomoc hladovějícím

1.615.355 Kč (70.000 USD)

- sestrám od andělů na provoz hospice Jana Pavla II. v Kabuga

216.810 Kč (7.750 EUR)

- salesiánům v Manipuru a Nagalandu

110.452 Kč (300 tis. INR)

Celkem jsme na příspěvcích vyplatili

1.942.617 Kč.

Na závěr děkujeme všem za spolupráci při uskutečňování našich cílů v roce 2014 a do roku 2015 Vám přejeme hodně radosti z práce pro druhé a plno milostí v osobním životě.

Josef Kuchyňa
Emilie Pavlíková

Setkání Maitri v roce 2015

se uskuteční 5. - 7. června 2015 v Českém Těšíně

.....

NEPŘEHLÉDNĚTE (str. 4-5):

Projekt stavby internátu pro křesťanské studenty v Bangladéši

.....

Sympóziu "ADOPCE SRDCE... A CO DÁL?"

- relace ze sympózia naleznete v Informátoru Adopce srdce

